sygn. akt: **D 1/2021**

ORZECZENIE

dnia (…) roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
w składzie:

Przewodnicząca: radca prawny **Olimpia Marcewicz - Kochnio**
Sędziowie: radca prawny **Arkadiusz Wagner**
radca prawny **Tomasz Marzec**

Protokolant: aplikant radcowski Jakub Bielecki

w obecności **Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie** radcy prawnego Agnieszki Szczekali

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu (…) r.
sprawy radcy prawnego (…), urodzonej dnia (…) r. w (…), córki (…) i (…), zamieszkałej w (…)

obwinionej o to, że:
w okresie od (…)r. do (…)r., pełniąc funkcję, wyznaczonego z urzędu w ramach przyznanego prawa pomocy, pełnomocnika dla reprezentowania interesów (…)w postępowaniu toczącym się przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w (…) (sygn. akt (…)) w przedmiocie nakazania przedłożenia określonych dokumentów celem doprowadzenia obiektu do stanu zgodnego z prawem, nie dochowała należytej staranności w trakcie wykonywania czynności zawodowych poprzez: nieinformowanie klienta o przebiegu sprawy, w szczególności terminie rozprawy i treści wyroku WSA w (…) z dnia (…)r., niezłożenie wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadniania wyroku WSA w (…) z dnia (…)r. oddalającego skargę (…), co było formalnym warunkiem złożenia skargi kasacyjnej; nieprzedstawienia klientowi informacji o bezzasadności czy niecelowości wniesienia skargi kasacyjnej,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 i art. 12 ust. 1 i art., 44 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014

Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

uznaje obwinioną r. pr. (…)**winną tego, że:**
w okresie od (…)r. do (…)r., pełniąc funkcję, wyznaczonego z urzędu w ramach przyznanego prawa pomocy, pełnomocnika dla reprezentowania interesów (…)w postępowaniu toczącym się przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w (…) (sygn. akt (…)) w przedmiocie nakazania przedłożenia określonych dokumentów celem doprowadzenia obiektu do stanu zgodnego z prawem, nie dochowała należytej staranności w trakcie wykonywania czynności zawodowych poprzez: nieinformowanie klienta o przebiegu sprawy, w szczególności terminie rozprawy i treści wyroku WSA w (…) z dnia (…)r., niezłożenie wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadniania wyroku WSA w (…) z dnia (…)r. oddalającego skargę (…), co było formalnym warunkiem złożenia skargi kasacyjnej; nieprzedstawienia klientowi informacji o bezzasadności czy niecelowości wniesienia skargi kasacyjnej,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8 i art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego
i za to:

I. na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierza Obwinionej karę nagany;

II. na podstawie art. 70^6 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych zasądza od Obwinionej radcy prawnego (…)na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie kwotę 1502 zł (słownie: tysiąc pięćset dwa złote) tytułem kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Przewodnicząca
Olimpia Markiewicz - Kochnio

Członkowie
Tomasz Marzec Arkadiusz Wagner

Uzasadnienie

Na rozprawie w dniu (…)r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, zwany dalej Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym, rozpoznawał sprawę z wniosku z dnia (…)r. Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych Agnieszki Szczekali, zwanej dalej Z-cą Rzecznika Dyscyplinarnego - o ukaranie radcy prawnej (…)obwinionej o to, że jako pełnomocnik p. (…)w okresie od (…)r. do (…)r., pełniąc funkcję, wyznaczonego z urzędu w ramach przyznanego prawa pomocy, pełnomocnika dla reprezentowania interesów (…)w postępowaniu toczącym się przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w (…) (sygn. akt (…)) w przedmiocie nakazania przedłożenia określonych dokumentów celem doprowadzenia obiektu do stanu zgodnego z prawem, nie dochowała należytej staranności w trakcie wykonywania czynności zawodowych poprzez: nieinformowanie klienta o przebiegu sprawy, w szczególności terminie rozprawy i treści wyroku WSA w (…) z dnia (…)r., niezłożenie wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadniania wyroku WSA w (…) z dnia (…)r. oddalającego skargę (…), co było formalnym warunkiem złożenia skargi kasacyjnej; nieprzedstawienia klientowi informacji o bezzasadności czy niecelowości wniesienia skargi kasacyjnej, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, w zw. z art. 6, art. 8 i art. 12 ust. 1 i art., 44 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

W trakcie rozprawy Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego podtrzymała swój wniosek o ukaranie radcy prawnego, przedstawiła zwięźle zarzuty i zawnioskowała o ukaranie radcy prawnej (…)karą nagany.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dopuścił i przeprowadził na rozprawie dowody wskazane przez Z-cę Rzecznika Dyscyplinarnego zgromadzone przezeń w wyniku dochodzenia, jak również dowód z zeznań świadka – pokrzywdzonego (…). Dodatkowo na podstawie art. 394 § 2 kodeksu postępowania karnego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny postanowił ujawnić za zgodą stron bez odczytywania dowody wymienione przez Z-cę Rzecznika Dyscyplinarnego we wniosku o ukaranie, a mianowicie:

- zawiadomienie z dnia (…)r. (k (…));

- wezwanie Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie z dnia (…)r. (k (…));

- zwrotne potwierdzenie odbioru wezwania z dnia (…)r. (k (…));

- zawiadomienie z dnia (…)r. (k (…));

- pismo z dnia (…)r. wraz z załącznikami (k (…));

- postanowienie z dnia (…)r. o wszczęciu dochodzenia w sprawie sygn. akt RD – (…) (k (…));

- zwrotne potwierdzenia odbioru postanowienia z dnia (…)r. o wszczęciu dochodzenia w sprawie sygn. akt RD – (…) (k (…));

- pismo Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie z dnia (…)r. (k (…));

- pismo z dnia (…)r. (k (…));

- wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie z dnia (…)r. (k (…));

- zwrotne potwierdzenie odbioru wezwania z dnia (…)r. (k (…));

- protokół przesłuchania świadka (…)z dnia (…)r. oraz pouczenie o uprawnieniach i obowiązkach (k (…));

- wyrok WSA w (…) z dnia (…)r. (k (…));

- wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w (…) z dnia (…)r. (k (…));

- zwrotne potwierdzenie odbioru wezwania z dnia (…)r. (k (…));

- postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia (…)r. (k (…));

- protokół przesłuchania obwinionego radcy prawnego (…)z dnia (…)r. oraz pouczenie o uprawnieniach i obowiązkach obwinionego (k (…));

- zawiadomienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w (…) z dnia (…)r. (k (…));

- notatka Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie z dnia (…)r. (k (…));

- protokół zaznajomienia obwinionego z materiałami dochodzenia sygn. akt. RD – (…)z dnia (…)r. (k (…));

- postanowienie z dnia (…)r. o zamknięciu dochodzenia w sprawie sygn. akt. RD – (…) (k (…));

- zwrotne potwierdzenie odbioru postanowienia z dnia (…)r. o zamknięciu dochodzenia w sprawie sygn. akt. RD – (…) (k (…));

- kopia akt sprawy sygn. akt. (…) (k (…)załącznik do akt sprawy)

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej zważył, co następuje:

Materiał dowodowy zebrany w sprawie daje podstawę do uznania, iż Obwiniona radca prawny (…)dopuściła się zarzucanego jej czynu polegającego na niezłożeniu wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadniania wyroku WSA w (…) z dnia (…)r. oddalającego skargę (…), co było formalnym warunkiem złożenia skargi kasacyjnej; nieprzedstawieniu klientowi informacji o bezzasadności czy niecelowości wniesienia skargi kasacyjnej.

Dla pełnego obrazu sprawy postępowanie w niniejszej sprawie zostało zainicjowane wniesioną przez p. (…)do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie skargą, w treści której poinformowano o popełnieniu przez radcę prawną (…)przewinienia dyscyplinarnego polegającego na rażącym naruszeniu obowiązków zawodowych poprzez niezłożeniu wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku WSA w (…)z dnia (…)r. oddalającego skargę (…), co było formalnym warunkiem złożenia skargi kasacyjnej; nieprzedstawieniu klientowi informacji o bezzasadności czy niecelowości wniesienia skargi kasacyjnej, co skutkowało uniemożliwieniem Skarżącemu wniesienia środka odwoławczego w przedmiotowej sprawie.

W ramach pisemnych wyjaśnień radca prawny podniosła, że niezwłocznie ustaliła w WSA, iż termin rozpoznania sprawy nie został wyznaczony, pisemnie powiadomiła Pana (…)o fakcie wyznaczenia jej pełnomocnikiem z urzędu oraz osobiście zapoznała się z aktami sprawy w czytelni WSA na przełomie (…)r. Ponadto radca prawny wyjaśniała, że skarżący działał w pośpiechu, przejawiał lekceważące podejście do własnej sprawy, nie był zainteresowany wizytą w kancelarii swojego pełnomocnika, a także nie pozostawił żadnych danych kontaktowych oświadczając, iż będzie się dowiadywał telefonicznie o stanie swojej sprawy. Radca prawny (…)oświadczyła, że prowadziła sprawę bez kontaktu i współdziałania z klientem, co więcej zapewniła zastępstwo procesowe na rozprawie przed WSA w dniu (…)r. Dodatkowo radca prawny potwierdziła, iż nie złożyła wniosku o uzasadnienie, gdyż wniosek ten wymagał opłacenia, a ona nie czuła się zobowiązana, aby te czynności wykonać.

W toku przeprowadzonego dochodzenia, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu (…)r. WSA wydał postanowienie o przyznaniu (…)prawa pomocy w zakresie częściowym poprzez ustanowienie radcy prawnego w sprawie ze skargi (…)na postanowienie (…)w (…) z dnia (…)r. Nr (…), w przedmiocie nakazania przedłożenia określonych dokumentów celem doprowadzenia obiektu do stanu zgodnego z prawem (sygn. akt. (…)).

Następnie pismem z dnia (…)r. Wicedziekan OIRP w (…) poinformował radcę prawnego (…)o wyznaczeniu jej pełnomocnikiem dla (…)w przedmiotowej sprawie w ramach przyznanego prawa pomocy. Radca prawny ustaliła w WSA, iż termin rozpoznania sprawy nie został wyznaczony, pisemnie powiadomiła Pana (…)o fakcie wyznaczenia jej pełnomocnikiem z urzędu oraz osobiście zapoznała się z aktami sprawy w czytelni WSA na przełomie (…)r. i poprosiła o kontakt telefoniczny wskazując numer telefonu w celu umówienia spotkania w kancelarii. (…)po otrzymaniu pisma skontaktował się z radcą prawnym (…). W rozmowie, co obydwoje potwierdzili (…)przedstawił stan faktyczny w sprawie, a radca prawny (…)powiedziała, że musi się zapoznać z aktami sprawy, aby mogli porozmawiać o szczegółach sprawy. Radca prawny zapoznała się z aktami sprawy w dniu (…)r., jednak do spotkania z (…)nie doszło. (…)twierdził, że ustalił z radcą pranym, iż to ona się z nim skontaktuje po zapoznaniu się z aktami sprawy, a radca prawny twierdzi, że to (…)miał się z nią skontaktować. Ponadto radca prawny (…)podnosiła, że (…)nie zostawił jej żadnych danych kontaktowych, a numeru telefonu, z którego do niej dzwonił nie zapisała. Wobec powyższego radca prawny (…)uznała, że jej klient stracił zainteresowanie sprawą i prowadziła ją dalej samodzielnie. Po zapoznaniu się z aktami sprawy, nie informując (…), radca prawny (…)sporządziła i wniosła do NSA oraz z własnych środków opłaciła zażalenie na postanowienie WSA w (…)z dnia (…)r. odmawiające wstrzymania wykonania zaskarżonego skargą postanowienia. Po otrzymaniu zawiadomienia o wyznaczeniu terminu rozprawy na dzień (…)r. radca prawny (…)nie poinformowała o tym (…)i upoważniła aplikanta radcowskiego (…)do zastępowania jej w przedmiotowej sprawie. Radca prawny (…)nie poinformowała (…), również o wydaniu i treści wyroku WSA w (…) z dnia (…) r. Działając jako pełnomocnik nie wniosła także o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku WSA w (…) z dnia (…) r. gdyż, jak zaznaczyła nie czuła się zobowiązana do opłacenia tego wniosku z własnych środków, a w przypadku gdyby wniosku nie opłaciła to zostałaby wszczęta egzekucja wobec (…), a tego nie chciała. (…)o wyroku z dnia (…)r. dowiedział się z sekretariatu WSA w dniu (…)r. W dniu (…)r. zapoznał się z aktami sprawy, a następnie wniósł do WSA w (…) skargę z dnia (…) r. o wznowienie przedmiotowego postępowania. Radca prawny (…), o wniesieniu skargi przez (…)dowiedziała się po wezwaniu jej przez WSA w (…) do uzupełnienia braków formalnych skargi. Radca prawny (…) braki formalne uzupełniła i jednocześnie zwróciła się pisemnie do OIRP w Lublinie o zwolnienie jej z funkcji pełnomocnika z urzędu, o czym poinformowała WSA w (…).

Ustalenia dokonane przez Z-cę Rzecznika Dyscyplinarnego w toku dochodzenia są

spójne, logiczne i nie budzą wątpliwości Sądu. Stan faktyczny ujawniony w dokumentach z akt sprawy, jak i wyjaśnienia obwinionej radcy prawnej złożone na rozprawie w dniu (…) r. nie wymagają dodatkowego uzupełnienia. Podobnie za wiarygodne uznał Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wyjaśnienia Pokrzywdzonego ujawnione tak w jego korespondencji w sprawie, jak i zeznaniach złożonych na rozprawie, zwłaszcza w zakresie w jakim korespondują one z treścią ujawnionych dowodów z dokumentów.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że Obwiniona popełniła czyn wypełniający znamiona przewinienia dyscyplinarnego wskazany we wniosku o ukaranie. Zgodnie z treścią art. 6 KERP radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Dodatkowo zgodnie z art. 8 KERP radca prawny świadcząc klientowi pomoc prawną postępuje lojalnie i kieruje się dobrem klienta w celu ochrony jego praw. Natomiast na podstawie art. 12 ust. 1 KERP radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela poglądy Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zaprezentowane we wniosku o ukaranie w zakresie wykładni powołanych powyżej przepisów, a mianowicie że od radcy prawnego, świadczącego pomoc prawną, wymagana jest sumienność i najwyższa staranność, jakiej oczekuje się od profesjonalisty. Utrwalona linia orzecznictwa sądowego oraz wypowiedzi doktryny pozwalają przyjąć, że zawodowy charakter działalności radcy prawnego oznacza podwyższony zakres wymagań, co pozostaje uzasadnione zarówno doświadczeniem profesjonalisty, uzyskanymi przez niego najwyższymi kwalifikacjami, jak i posiadaną przez niego fachową, specjalistyczną wiedzą. Zwłaszcza, że w sprawie niniejszej radca prawny funkcjonował niejako w reżimie przymusu adwokacko-radcowskiego. Zapewnienie klientowi możliwości skorzystania ze środka odwoławczego od niesatysfakcjonującego go lub niekorzystnego rozstrzygnięcia podlega szeregowi wymogów formalnych, w tym związane jest z wykonaniem przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego wielu terminowych czynności i obowiązków. Pomoc prawna w postaci ustanowienia pełnomocnika z urzędu pełni także funkcję gwarancyjną zapewniając ochronę mocodawcy. Pozwala ona realizować zapisaną w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP zasadę prawa do sądu. Przyjmuje się, że instytucja ta stworzy możliwość osiągnięcia spodziewane skutki procesowe. Standard fachowości opiera się na założeniu, że adwokat lub radca prawny powołany do dokonania czynności procesowej wypełni swój obowiązek w sposób

profesjonalny – zapewnia to właściwe przygotowanie zawodowe, doświadczenie oraz objęcie tych osób koniecznością przestrzegania zasad etyki zawodowej. Wiedza prawnicza zatem oraz doświadczenie zawodowe, jak również udzielone przez mocodawcę pełnomocnictwo nakładają na radcę prawnego obowiązek dołożenia najwyższych starań w zakresie zastępstwa procesowego, co zwłaszcza obliguje radcę prawnego do dbałości o dokonywanie czynności procesowych z zachowaniem terminów procesowych. Radca prawny powinien również uczynić zadość obowiązkowi rzetelnego informowania o przebiegu i wyniku sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki i w sposób uzgodniony lub przyjęty z klientem. W orzecznictwie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego utrwalone jest stanowisko, że zawinione zaniechania radcy prawnego, których konsekwencją jest pozbawienie mocodawcy wniesienia środka zaskarżenia należy oceniać jako brak należytej staranności w wykonywaniu czynności zawodowych (m.in.: orzeczenie WSD z dnia 7 maja 2014r., sygn. akt WO 98/13, orzeczenie WSD z dnia 5 lipca 2019r., sygn. akt: WO 51/19). Odnosząc powyższe do ustalonego stanu faktycznego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zgodził się z oceną Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP, że wykonywanie czynności pełnomocnika procesowego rodzi po stronie radcy prawnego obowiązek wykonywania czynności zawodowych zgodnie z wiedzą prawniczą, uczciwie i z należytą starannością. Popełnianie błędów podczas dokonywanych czynności należy ocenić jako naganny sposób wykonywania zawodu radcy prawnego. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w pełni podziela także wywody Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie we wspomnianej już sprawie WO 51/19, zgodnie z którymi „ ... niezależnie od innych wątpliwości i sporu co do zakresu umowy (i formy komunikacji, na co zwracała uwagę Obwiniona w sprawie niniejszej) już samo przyjęte w sprawie pełnomocnictwo, zobowiązywało obwinionego radcę prawnego do działania w sprawie sumiennie oraz z należyta starannością uwzględniająca profesjonalny charakter działania". Tym samym, zdaniem niniejszego Sądu, radca prawna była zobowiązana do podjęcia wszelkich działań zmierzających do umożliwienia skorzystania przez (…)z przysługującego mu środka odwoławczego; i to w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego działań realnie możliwych bez jakiegokolwiek udziału mocodawcy. Dodatkowo, o czym już była mowa powyżej, radca prawny jako pełnomocnik mający działać z należyta starannością uwzględniającą profesjonalny charakter tegoż działania, winien zabezpieczyć sobie możliwości kontaktu i dokonywania różnego rodzaju ustaleń z Pokrzywdzonym. Nie mogły pozostać poza uwagą Sądu wyjaśnienia samej Obwinionej radcy prawnej (…)o „dużej samodzielności pokrzywdzonego" i nie mogły zwolnić ją z obowiązku profesjonalnego działania. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego winny nawet

wzmóc niejako czujność pełnomocnika, by żadna z kwestii nie została przeoczona, czy pominięta – zwłaszcza jeśli chodzi o profesjonalne zawodowe czynności pełnomocnika. Wracając na grunt omawianego przewinienia dyscyplinarnego polegającego na nieinformowaniu klienta o przebiegu sprawy, w szczególności terminie rozprawy i treści wyroku WSA w (…) z dnia (…)r., niezłożeniu wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadniania wyroku WSA w (…) z dnia (…)r. oddalającego skargę (…), co było formalnym warunkiem złożenia skargi kasacyjnej; nieprzedstawieniu klientowi informacji o bezzasadności czy niecelowości wniesienia skargi kasacyjnej, to w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości radca prawny, niezależnie od dokonanych czynności nie dopełniła – działając jako pełnomocnik - powinności formalnych umożliwiających skorzystanie przez (…)z przysługującego mu środka odwoławczego. Zatem w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego brakowało po stronie radcy prawnego profesjonalnego charakteru czynności m.in.: niezłożenia wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadniania wyroku WSA w (…) z dnia (…)r. oddalającego skargę (…), nieprzedstawienia klientowi informacji o bezzasadności czy niecelowości wniesienia skargi kasacyjnej, czy też nieinformowanie klienta o przebiegu sprawy, w szczególności terminie rozprawy i treści wyroku WSA w (…) z dnia (…)r. Tym samym w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego profesjonalny charakter tych czynności wykluczał możliwość przerzucenia niejako odpowiedzialności za ich wykonanie na mocodawcę. Skoro na mocy pełnomocnictwa radca prawna zobowiązała się do prowadzenia sprawy, to także do dokonania samodzielnie lub przez inne osoby, za które ponosi odpowiedzialność - wszelkich czynności związanych ze sprawą. Zaniechanie Obwinionej jest zatem tym bardziej naganne, że zamknęło Pokrzywdzonemu drogę do ewentualnej weryfikacji merytorycznego rozstrzygnięcia sądu.

Przechodząc do wymiaru kary za przewinienie dyscyplinarne Okręgowy Sad Dyscyplinarny nie przychylił się do wniosku Skarżącego o zawieszenie radcy prawnego (…)w czynnościach radcy prawnego. Zawieszenie w prawach wykonywania zawodu radcy prawnego jest karą dyscyplinarną należącą do najsurowszych. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny może ją orzec tylko w przypadku łamania prawa i rażących naruszeń zasad etyki. W niniejszej sprawie w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przesłanki do zastosowania tej sankcji nie zostały spełnione. Natomiast Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł Obwinionej radcy prawnej (…)karę nagany na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że stanowi ona adekwatną i wystarczającą dolegliwość zadaną Obwinionej z powodu naruszenia przez nią konkretnej normy prawnej. Dodatkowo spełnia ona cele, które poprzez jej wymierzenie winny być

osiągnięte. Wymierzona kara w świetle dokonania ewidentnego przewinienia dyscyplinarnego odpowiada właśnie ciężarowi czynu, jakiego dopuściła się radca prawna oraz piętnuje zachowanie w sposób oczywisty niewłaściwe z punktu widzenia charakteru zawodu radcy prawnego. Fakt, że podobny przypadek nie miał miejsca w jej dotychczasowej karierze radcy prawnego, przemawia za uznaniem, że kara nagany spełni pokładane w postępowaniu dyscyplinarnym cele. W konkretnych okolicznościach sprawy, taka kara zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego będzie także współmierna w stosunku do innych czynów dyscyplinarnych opisanych w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego i wagi naruszenia. Taka kara będzie w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego karą właściwą, dobrze wybraną spośród kar przewidzianych przez ustawodawcę, względem tego konkretnego przewinienia dyscyplinarnego. Zderzył także Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ową naganności czynu ze stopniem społecznej jego szkodliwości rozumianej jako prawo obywatela do oczekiwania od swojego pełnomocnika profesjonalnego działania.

O obciążeniu Obwinionej kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.502,00 zł Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie § 1 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego w związku z art. 70^6 ust. 3 ustawy. Na wskazaną kwotę składają się poniesione w toku postępowania wydatki, w tym na przesyłki pocztowe (102,00 zł) oraz wynagrodzenie sędziów Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (1100,00 zł) i Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego (300,00 zł).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji zgodnie z powołanymi wyżej przepisami.

Pouczenie:

Na podstawie art. 70^4 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75) od niniejszego orzeczenia stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w termie 14 dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący: **Sędziowie:**

Olimpia Marcewicz - Kochnio Tomasz Marzec Arkadiusz Wagner